

LLUITA

INTERNACIONALISTA

DE
per una
esquerra
revolucionària

EINA
LLUITA

vota

LI

Lluita Internacionalista (LIT-CI)

Sumari

nº 8

Eleccions generals

Editorial pàg 3
Acord PSOE-IU pàg 8-9
Euskadi pàg. 6-7
La nostra candidatura pàg. 10-11
Amb les lluites pàg 12-14

Congrés CCOO pàg.5
Mèxic pàg 16-17
Sota la bota de l'imperialisme pàg 18-19
Txetxènia solidaritat! pàg 20

Última hora:
El Ejido i

Lluita Internacionalista és una publicació de militants del Partit Revolucionari dels Treballadors (PRT) que realitzen una experiència política diferent de la majoria del PRT. La decisió d'aprobar la realització d'aquesta experiència va ser votada unànimement pel III Congrés del partit i ratificada pel Congrés de la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-CI).

Febrer 2000 - Especial · Donatiu 150 PTA

L'últim llibre de Carlos TAIBO: "NI OTAN NI MILOSEVIC", El balanç en l'esquerra després de Kosova. Ed.Catarata

TAULÓ D'ANUNCIS

Veient tant fantes me a la campanya electoral...us puc assegurar que es molt més divertida la peli: "El Gè sentit"; molt bona!
R

i la de TIM BURTON: Sleepy Hollow

L'AGENDA febrer-març

- 13/2, 12 hs.: Pza Universitat. Manifestació "Fora l'exèrcit rus de Txetxènia"
- 16/2, 12 hs.: Pza.St.Jaume. Concentració de treballadors i treballadores de l'Ajuntament de Barcelona.
- 19/, 19'30 hs.: Pza.St.Jaume. Manifestació "Llibertat per a Benjamí Ramos".
- 20/2 Manifestacions amb solidaritat amb la lluita dels treballadors immigrants de l'Ejido
- 27/2 Manifestació contra la repressió a l'Ecuador
- 24/2, 18 hs.: Assemblea dels treballadors/res de l'ensenyament públic, al Pati Llimona.
- 6/3,: Xarrada de C.Taibo. "Les claus del conflicte txetxè". Mati, a la Universitat Autònoma (UAB).Tarde, a Girona.
- Preparació de la marxa a Madrid de treballadors de RENFE pel 25/3

De G.Novack
Avui només cal donar una mirada al mon per determinar qui es irracional i qui sa, si els capitalistes o els seus oponents revolucionaris. Lluitant contra el caos embogit del capitalisme i per un sistema socialista lliure d'explotació i opressió de classes, guerres, crisis, esclavitut imperialista i barbarie, nosaltres, els marxistes, som els individus mes raonables que existeixen. "Introducció a la Lògica dialèctica"

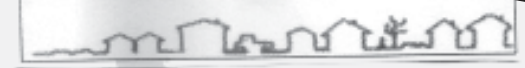

Algú es va empar-
tar la clau de tots,
la del WC... Utililitat-
zen el ressinyol per
obrir la porta a

de tots? i tototes?
...i això, no és
una clau allen?
HA

Epl Inauguració del local de L.I. en Barcelona, disabte, 18 de març a les 21 hs, of Sant Pere Mitjà 14, bjos (darrera el Palau de la Música). Metro Urquinaona. No faltis, jo aniré!

El racó de les pintades

TANTA BOCA
SONRIENTE
MIENTE

El Prat de Llobregat

La lletra:
La ley es un truco de protección. Protege a los ricos, es su función. Fomentando la sumisión, el orden y la coacción. No creo en la justicia...y como voy a creer, si protege lo material?
"Joven rebelde" La Furia

El Pacte de Govern PSOE-IU ha modificat substancialment no només el panorama electoral del 12 de març sinó també el panorama de l'esquerra.

Aturar la dreta?

Derrotar a Aznar és un objectiu dels treballadors. La unitat de l'esquerra és necessària per aconseguir-ho. Aquest pacte es presenta com l'instrument per fer-ho, és així?. Seria especular sobre la il·lusió que pot aixecar l'acord entre els treballadors i les possibilitats de que arranqui sectors de l'abstenció, de manera que el PSOE-IU guanyin les eleccions i puguin arribar al Govern. En aquests treballadors i joves està la clau. Però precisament l'acord firmat no ajuda al objectiu. Per què és tan alta l'abstenció entre la joventut i en els barris obrers? Ho és pel desencís amb la gestió del vot que han fet les esquerres i, precisament per això, un programa de govern basat en la continuïtat d'aquesta gestió és un llast. Il·lusionar els abstencionistes per fer fora Aznar seria haver presentat un programa de solucions reals als greus problemes que tenen, un programa que reconeixi el caràcter polític del problema base i aposti per una solució democràtica, pel dret a l'autodeterminació, un programa que acabi amb el prestamisme laboral, les ETTs, els processos de privatització...

Què és l'acord de govern?

PSOE i IU s'han unit en un programa de Govern que és continuïtat dels 13 anys de Governos González, experiència que va acabar amb el rebuig d'un gran sector de treballadors, com avui a França s'enfronten els treballadors al Govern del PS i del PCF. Aquest no seria un govern de treballadors sinó de gestió dels interessos de la patronal i l'Estat de la Monarquia. Cridar a recolzar l'acord seria hipotecar el futur. Estem contra aquest Pacte de Govern.

A l'acord no s'arriba com a reflex a l'interior d'ambdós partits d'un procés de mobilitzacions dels treballadors contra el Govern Aznar, sinó per la necessitat en els dos casos de tancar processos interns: en el cas del PSOE amb les ferides encara no cicatriçades del procés de primàries i posterior dimissió del candidat Borrell; en el cas de IU davant la perspectiva certa d'un nou fracàs electoral. L'acord és un cop d'efecte que llença la direcció del PSOE, es negocia en condicions d'urgència i només a les cúpules, i són elles qui resolen. La signatura de l'acord completa un gir a la dreta de IU.

Almunia no és igual que Aznar, però el Pacte de Govern PSOE-IU fa més urgent una agrupació a la seva esquerra.

Tanmateix, nosaltres no som indiferents davant la possibilitat que es conformi un Govern del PSOE-IU o un del PP. Preferim el primer, per la base social que representa, inclús pels matissos que poden ser favorables als treballadors respecte del PP. Allà on no ens presentem, no plantejem ni el vot en blanc ni l'abstenció, sinó el vot al PSOE o a IU. Igualment, si tinguéssim un diputat votaria Almunia front Aznar, però sense adquirir cap compromís amb el Govern i advertint des de l'inici de la necessitat dels treballadors de mobilitzar-se contra el mateix i imposar-li un programa diferent.

Hem dit que l'acord PSOE-IU no era el resultat d'un moviment objectiu dels treballadors i la joventut contra el Govern Aznar. Si existís aquest moviment i hagués imposat l'acord, seria factible participar del mateix tot retirant les nostres candidatures i demanant el vot a un dels dos partits, encara que amb la posició d'enfrontar el contingut de l'acord de Govern. Però amb un acord negociat per les cúpules i sense aquest moviment, la nostra opció és concentrar tots els esforços en contribuir a la construcció d'una alternativa doncs, independentment que guanyin o no les eleccions, el gir a la dreta de la direcció de IU planteja més urgentment que abans la necessitat de procedir a un reagrupament de forces a la seva esquerra, un reagrupament en ruptura amb la patronal i la Monarquia. Un reagrupament incompatible amb el Pacte de Govern signat i avalat per la direcció de IU (inclosa la EUiA catalana).

La nostra presentació de candidatures és un esforç més en aquest sentit. Unes candidatures que estiguin al servei de les mobilitzacions de treballadors i joventut, una crida a reagrupar-se a l'esquerra del Pacte de Govern PSOE-IU. Però ni poden ni han de ser l'únic camí. Són molts els companys que són víctimes del desencís davant un pacte que ve a ser el puntilló per als qui van buscar una alternativa d'esquerres a IU. Avui des de fora de IU o des de dins, inclòs des del PSOE, no hi ha cap més tasca que aixecar un reagrupament front el contingut de l'acord signat.

Unes candidatures que estiguin al servei de les mobilitzacions de treballadors i joventut, una crida a reagrupar-se a l'esquerra del Pacte de Govern PSOE-IU

EDITORIAL

Manifestació a Barcelona el 30 de gener

Defensem l'Ensenyament Públic

L'actual política educativa tant de la Generalitat com del Govern de l'Estat, amb una clara potenciació de l'escola privada enfront de l'escola pública està creant un fort descontentament tant entre els professionals de l'ensenyament com entre els pares i alumnes. Aquest es va posar de manifest el passat 30 de gener amb l'assistència d'entre 20.000 a 40.000 persones (segons les fonts d'informació) com a resposta a la convocatòria en defensa de l'ensenyament públic per part del MUCE (Marc Unitari de la Comunitat Educativa) constituït per la FAPAC, Federació de MRPs, USTEC-STEs, CC.OO, UGT, SE, AJEC, ACE/AEP i per la Plataforma Unitària per l'Ensenyament Públic de Catalunya, signada per CC.OO, CGT, UGT i USTEC-STEs.

Sota l'eslògan "per l'Ensenyament Públic" conflüen dues plataformes reivindicatives, per una banda la proposada pel MUCE per un nou Acord Social per a l'educació de Catalunya i per altra la Plataforma Unitària per l'Ensenyament Públic de Catalunya com a part del seu calendari de mobilitzacions.

Com van posar de manifest alguns mitjans de comunicació la presència a la manifestació de professorat i d'alumnes era escassa. A què respon aquest fet? Cal destacar l'escassa campanya de convocatòria per part de totes les entitats per aconseguir el màxim de participació, doncs majoritàriament no hi hagut presència física d'elles per tal d'explicar al professorat i als alumnes els problemes que travessa l'ensenyament públic i quines són les propostes que es plantegen. S'han conformat en enviar als centres els cartells de la convocatòria. A més, la manca de voluntat de sumar esforços (com ja

demanen millores i major pressupostos per l'ensenyament públic, en cap d'elles es fa una defensa explícita de que els diners públics siguin per l'ensenyament públic.

L'èxit de la manifestació ha de fer reflexionar a totes les entitats, des de la FAPAC, als sindicats, sobre el fet que en aquest moment hi ha prou capacitat per lluitar de manera unitària en la defensa de l'ensenyament públic i exigir que els diners públics siguin per l'escola pública i que no es destini ni un duro a la privada.

Anna Morelló

Demanem disculpes

En el full repartit en la mobilització del 30 de gener, vam afirmar que en els sindicats la plataforma unitària va passar sense discutir-se. Un company de CGT ens va assenyalar que en el nostre sindicat no havia estat així i que la generalització que havíem fet incloïa la CGT. Es cert que així es llegia, i demanem disculpes pel fet.

M. Esther del Alcázar

desorientació i desmotivació del professorat

Per què va sortir la gent al carrer? L'àmplia participació unida a la manca de campanya ens mostra com molts dels assistents manifestaven la seva preocupació per la situació que travessa l'escola pública i pel seu futur i no tant per reivindicar unes plataformes, que si bé

Repressió sindical al DOGC

(Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya)

El 2 de febrer s'ha dut a terme una concentració de 50 treballadors i delegats i delegades de CCOO i una representació de CGT davant de la seu del DOGC per exigir la retirada de l'expedient disciplinari de 20 dies sense sou al treballador i delegat sindical Albert Estany. Aquest es va negar a complir una ordre il·legal de canvi d'horari, i la empresa no va voler negociar-ho amb el Comitè d'Empresa, sinó que va utilitzar la pressió individual a diversos treballadors. El Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya i el seu director Ricard Lobo semblen haver oblidat que és un estat de dret. Caldrà recordar-los-ho.

Victor Messeguer

delegat sindical Administració Pública CGT

Congrès de la CONC (CCOO de Catalunya)

Gir a l'esquerra o consens

La tònica iniciada davant el congrés de la CONC és la de consens entre la majoria oficialista (encapçalada per Coscubiela) i la minoria crítica (que agrupa un 46 %). *Què ha passat perquè a Catalunya hi hagi un acord que impossibilita donar una batalla real en el congrés? La política sindical de la majoria oficialista, aquests quatre anys, ha estat la d'un gir a l'esquerra que es diferencia de l'estatal ?*

La política de la majoria a Catalunya no s'ha diferenciat substancialment de l'estatal, ha defensat i ha aplicat la mateixa política de Gutierrez: la dels acords signats (segona Reforma laboral, Pacte de Toledo...), la de les mesures disciplinàries que fessin falta i la de la política de pactes amb la Generalitat ...

Els plans que aplica el govern PP són els mateixos que aplica el govern CiU, al servei de la patronal i les multinacionals. Catalunya no es diferencia a la resta de l'Estat com molts ens ho volen fer creure: la Reforma Laboral també s'aplica al nostre territori així com la supressió de llocs de treball, la pèrdua del poder adquisitiu, la política de les ETTs ...

Llavors, que ha portat al sector crític a la moderació i a la renúncia a les posicions d'anar cap un gir a l'esquerra en la política sindical ?

Quan es vol analitzar la política sindical d'aquests quatre anys i quin paper ha jugat el sector crític a Catalunya caldrà diferenciar entre els que han ocupat llocs de direcció –dirigint o compartint-la- i els que no. Pel sector dirigent dels crítics, el proper Congrés de la CONC passa per mantenir les quotes de poder per davant de la defensa d'un projecte sindical alternatiu, tret d'algunes federacions com la d'Ensenyament que la seva oposició s'emmarca per la via d'enfrontaments personals.

Sovint, quan els crítics han estat a la direcció els enfrontaments han estat mínims i la política aplicada no s'ha diferenciat en res de la majoritària. És el cas del Vallès que no va ser capaç d'unificar les lluites en el sector del metall o que crítics de l'executiva de Girona varen intentar aplicar sancions a companys lluitadors de base del seu sector pel sol fet de diferenciar-se i mostrar-se crítics en un primer de maig o aplicant expulsions a companys de federacions controlades pels crítics.

El consens amb la política a aplicar en res no es diferencia de la majoria. I és així com s'entén la posició que va explicar un dels dirigents dels crítics de Catalunya a Madrid (reunió crítics 16-12-99) donant la sensació de normalitat i que la posició que s'apostava pel congrés passava pel

consens, la corresponsabilitat i la co-governalitat per davant de qualsevol canvi en la política.

El paper d'EUiA

Cal no passar per sobre quina ha estat la responsabilitat política d'EUiA en aquest marc sindical, i més quan les seves forces a Catalunya són prou significatives i han permès co-governar en diferents territoris amb la majoria oficialista.

EUiA no ha utilitzat la seva força per modificar la política de CCOO ni per donar la batalla a l'interior del sindicat :

- acord amb UGT per fer accions per la **reforma** de les ETTs
- la lluita de les 35 hores subordinant-la a una acció parlamentària
- manca de resposta mobilitzadora a l'acord dels treballadors públics que ha signat CCOO i CSIF
- creació de Meses Cíviques contra l'atur i la precarietat sense incorporar les reivindicacions dels sectors més explotats a l'activitat quotidiana del sindicat...

El panorama no augura cap canvi a la dinàmica de la seva direcció, malgrat les veus internes d'oposició en el si d'EUiA. En definitiva, EUiA s'ha preocupat més per consolidar el seu aparell i tancar tota polèmica al si del partit i silenciar la batalla en defensa dels interessos dels treballadors al sindicat i renunciant a la defensa d'una política sindical alternativa, que la de donar un gir cap a una política de classe que unifiqui les lluites i faci front al govern Pujol- PP i a la patronal.

Cal unir forces, discutint ampliament amb companyes i companys propostes polítiques i organitzatives que donin aquest gir. L'acord no s'ha de basar en etiquetes sinó en propostes de contingut. Aquest procés ha de ser suficientment obert i ser capaç d'excloure actituds d'aparell. És urgent recuperar les CCOO per un veritable sindicalisme de classe.

Miquel i Marga (afiliats a CCOO)

Carta a un company de CGT.

Euskadi: Per què defensar el seu dret d'autodeterminació?

Reproduïm l'article que van enviar companys nostres a *Rojo y Negro* en resposta al d'Antonio Rivera "ETA, que imoportuna eres", publicat per aquesta revista a desembre del 1999

1 Segons Antonio, ETA seria inoportuna primer perquè torna a les pistoles i segon perquè ho fa al servei de la "construcció nacional, insistint així en la tendència a construir un país prescindint de la meitat de la població". Des d'aquest punt de vista, també l'alto-el-foc hauria d'ésser condemnat perquè es va fer amb els mateixos objectius polítics, els que es contenien en el Pacte de Lizarra. **D'aquesta manera, el que estariem no és davant la condemna d'un mitjà injust per aconseguir un fi just, sinó davant el rebuig a que Euskadi pugui exercir el dret d'autodeterminació.**

2 Nosaltres enfrontem la decisió d'ETA de tornar a les armes, però perquè aquesta decisió és contrària a la lluita pel dret d'autodeterminació del poble basc, un dret legítim. Les accions d'ETA es tornen contra el poble basc i han estat utilitzades per a reforçar la política repressiva del Govern central i autonòmic. El propi PP està interessat políticament en que es mantinguin els atemptats. Quan ETA ha cregut estar acorralant al Govern amb atemptats en el País Basc, en el barri obrer de Vallecas a Madrid o a l'Hipercor de Barcelona, el que en realitat estava fent és aixecar un enorme abisme entre un sector del poble basc i els treballadors i pobles que conformen l'Estat Espanyol, de la que s'ha beneficiat l'enemic comú de treballadors i pobles: el Govern i l'Estat monàrquic. Per això és demencial la política d'ETA i la rebutgem.

3 No podem fer cap anàlisi sobre la situació a Euskadi sense un pronunciament clar sobre el conflicte de fonts. Les enquestes diuen que la majoria dels bascos estan pel dret d'autodeterminació; el Parlament Basc es va pronunciar; en les urnes són majoritaris els partits que recolzen Lizarra; en el terreny sindical la majoria la tenen avui els dos sindicats (ELA i LAB) que també van firmar aquest Pacte per l'autodeterminació. **Algú podia replicar-nos, però, "i els que no estem d'acord amb que una majoria decidissin (si és que així ho fan) independitzar-se?" Però aquesta és la pregunta que s'ha de respondre davant de tota decisió democràtica (què passa amb els que no estan d'acord?).** El que és segur es que seria menys democràtic que la majoria volgués la independència i una minoria li ho impedís.

4 **I, perquè un treballador ha de tenir interès en recolzar el dret d'un poble?.** Els treballadors necessitem la més amplia unitat i a la divisió que introdueix la política nefasta de les direccions de CCOO i UGT, a Euskadi si uneix una nova divisió a causa del problema nacional. Com superar-la? Negant aquest dret i ajuntant-nos contra ell? Qui així raoni inevitablement es trobarà de la mà del PP... i de l'esperit d'Ermua. Això és el que li passa a Antonio. Nosaltres creiem que unir a la classe treballadora basca, i amb la resta de l'estat, ha de fer-se unint-la pel dret d'aquest poble.

5 Un sol nacionalisme? A l'article sempre que es parla de nacionalisme es refereix al basc. És més quan es parla dels blocs de Lizarra, Antonio es refereix a "nacionalistes bascos vs. La resta del món". **Tota aquesta forma d'escriure el que intenta és evitar posar nom a l'altre nacionalisme que existeix: el nacionalisme espanyol.** O és que no existeix? I no estem parlant sols dels feixistes d'Inestrillas, no sols!, estem parlant del que impulsen la Monarquia, el Govern i els principals partits de l'esquerra i sindicats majoritaris. Aquest és el més perillós no perquè sigui pitjor en sí, sinó perquè té una posició dominant i compta amb un instrument molt poderós als seu servei: el poder de l'Estat.

6 A l'article —com en els mitjans de comunicació oficials— fa referència a que en el passat ens dividien la societat entre **violents i democràtics. Però aquesta divisió era falsa, perquè violents i pistoles els havia en ambdós costats** (i no és casual que ara s'estan recordant crims com els de Lasa i Zabala). Els que es titllen de democràtics són servidors d'un Estat monàrquic encapçalat per algú al que sols va designar el violent "Generalíssim Franco" i en la constitució del qual va quedar *lligada i ben lligada* la Unitat d'Espanya contra el dret dels pobles a l'autodeterminació.. El nostre enemic número i no és ETA sinó l'Estat, ell sí és el més violent de tots.

7 **Els treballadors no tenim res a fer en un bloc amb el franquista Aznar,** per això és lamentable la política de CCOO i UGT que empeny als treballadors (no sols als bascos) al bloc constitucionalista espanyol darrera la monarquia. **Però també**

rebutgem la política de la direcció de HB, ETA, LAB I ELA d'empènyer als treballadors bascos a un bloc darrera la burgesia basca del PNV i el seu Govern. La nostra política a Euskadi ha de ser d'enfrontar al Govern del PNV-EA, govern de la patronal basca. Estem per la pau entre els pobles, una pau basada en la més completa llibertat, a la vegada que estem per aprofundir la guerra entre les classes perquè no hi ha no pot haver pau mentre aquest sigui un món d'explotació.

Per acabar cridaríem a tots els treballadors bascos i del resta de l'Estat espanyol a defensar sense por el

dret dels pobles a la llibertat, a la seva autodeterminació, i a que lliurement estableixin les relacions amb els demés pobles. I és necessari que sigui així, perquè com a mínim sigui la classe obrera qui encapçali aquesta lluita; si no, sectors de les classes dominants qui ho facin enganyant i enfrontant a uns i altres treballadors, aprofitant de la seva divisió una nova font de domini i explotació obrera.

29 de gener de 2000

*Victor Messeguer (Administració Pública-CGT)
Mª Esther del Alcázar (Ensenyament-CGT)*

EUSKADI

L'abstenció de HB: fuga cap endavant i vots al PNB

Les enquestes recentment aparegudes donen un augment del voltant d'un 4% a l'abstenció com a conseqüència de la campanya política llançada per HB. Potser aquest número estigui equivocat i estigui minimitzat, no ho sabem, però està molt lluny dels percentatges en vot que obtenen HB o EH. Hi hauria una altra dada que faria creïble aquesta diferència tan enorme: l'augment de vots que s'otorga al PNV i que -després de varies eleccions en retrocés- marcaria un punt d'inflexió. El que està clar és que en el marc de Lizarra i el Pacte de Legislatura, el principal beneficiat de l'abstenció va ser el PNV, que va concentrar el "vot útil de Lizarra". És l'impost que cal pagar perquè aquest partit no acabi de trencar amb Lizarra i el Pacte de Legislatura?

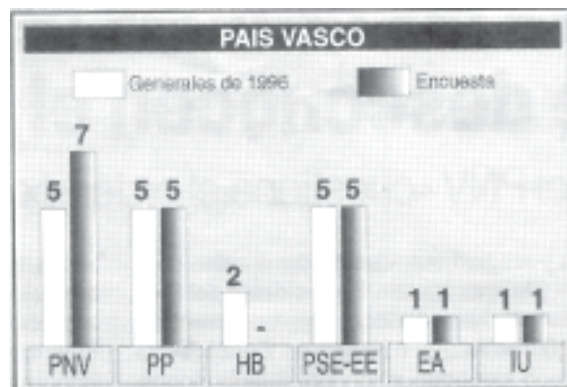
HB recorre pobles i ciutats basques amb la seva Marxa per l'Abstenció. L'explicació és reiterativa: ja no hi ha res a fer a Madrid, tot s'ha de resoldre en les institucions basques. Però una cosa són els desitjos i l'altre les realitats. Li agradi o no a HB els principals temes que afecten les condicions de vida dels bascos i les basques es decideixen més en les institucions centrals que en les autonòmiques: allà s'acaba de decidir que tots els funcionaris tindran una pèrdua de poder adquisitiu i el Parlament Basc el que ha fet és ratificar-ho en els seus Pressupostos; a Madrid es decideix sobre els presos bascos malgrat que al Parlament Basc hagués exigit l'autodeterminació -de res no va servir-; és Garzón qui deté els dirigents de la Comissió Internacional de HB, qui va tancar l'Egin i va empresonar l'antiga Mesa Nacional de HB; no és a Euskadi on es jutgen els assassinats de Lasa i Zabala,... on es van aprovar les Reformes Laborals, es va donar pas a les ETT's, ... i quantes coses més.

Un pot passar d'aquests problemes o decidir no incidir des del treball parlamentari a les Corts, fins i tot és legítim voler que siguin les institucions basques les que decideixen sobre ells. Però dubtem que una verdadera política soberinista, no de paraules sinó de fets, sigui compatible amb l'acord de Legislatura que mantenen amb el PNV-EA. Garzón va tancar l'Egin, però el poble basc i les seves institucions hi van estar en contra, per què no es va exercir la sobirania i es va

reobrir Egin? La classe obrera vasca va anar el maig a la vaga general exitosa per les 35 hores, per què no impulsar una llei que les estableixi?...

No saltres reconeixem que les institucions no són democràtiques (ni les centrals, ni les autonòmiques perquè totes formen part del mateix estat) i que les Corts són cambres on es sotmet al poble basc i des de les quals es nega el seu dret a l'autodeterminació, però mentre el conjunt dels treballadors, ni tan sols el poble basc en una majoria, estigui disposat a superar-les, creiem que l'abstenció només afavoreix als partits del poder.

Josep Lluís del Alcázar

Llibertat detinguts!

Garzon ha detingut Gorka Martínez i la major part de la Comissió Internacional amb l'acusació de ser part de la xarxa internacional d'ETA. Les detencions es produeixen pocs dies després del primer atemptat d'ETA i la resposta de milers de persones manifestant-se pels carrers de Madrid. Es repeteix de nou la mateixa història que va portar a la detenció de la Mesa Nacional de HB i al tancament de l'Egin: atemptats, resposta de masses, cops repressius del Govern a l'aparell polític de l'esquerra abertzale. En aquest diari treiem una entrevista a Gorka que es va fer a Barcelona... Des d'aquestes pàgines exigim la immediata llibertat de Gorka Martínez i els altres detinguts.

IU davant de l'acord de Govern amb el PSOE

Vist i no vist, IU completa un gir radical cap a la dreta i renuncia al que van ser en el passat més immediat els pilars de la seva política reivindicativa: Maastricht, Acord de Convergència, Reforma Laboral, lluita contra les privatitzacions, ETT's...i l'autodeterminació com a solució a Euskadi. Si IU es compromet –com ha fet– ni més ni menys a formar part d'un Govern oposat a aquests eixos, en base al programa del PSOE, és evident que la mateixa direcció d'IU està empenyent a l'organització per un enorme tobogan que acaba en els braços del PSOE. Però alhora la direcció posa en entredit els grans arguments que van justificar les expulsions de la majoria de l'organització a Galícia, de IC a Catalunya, del PDNI, ... és a dir, inevitable, l'acord de Govern ha de generar crisi i rebuig al seu interior.

En l'últim diari explicàvem la discussió que hi havia en els organismes de direcció d'IU per les perspectives electorals que confirmaven la brutal devallada gallega, basca, municipal, europea i catalana. La direcció d'IU jugava amb dues opcions: acceptar un acord amb el PSOE per intentar paliar els efectes d'una derrota

electoral anunciada o bé mantenir un espai polític ben diferenciat del PSOE. Finalment primà la primera, amb l'ajut del canvi de candidat que afavorí una nova imatge

Fins ara la política de la direcció d'IU s'havia basat en considerar-se "l'única esquerra", més coneguda com la teoria de les dues vores, en les quals PSOE i PP participaven de la mateixa. Aquesta política cap al PSOE era profundament sectària i va tenir la nefasta traducció de permetre governs del PP quan PSOE i IU tenien la majoria.

Aleshores ens pronunciàvem en contra d'aquesta política: cap treballador podia consentir un alcalde PP amb una majoria de vots d'esquerra. Nosaltres no entràvem en cap Govern (sigui aquest de comunitat, municipal, ...) sino fos sobre un programa en defensa dels treballadors, però votàvem el candidat del partit d'esquerra més votat en front al de dreta, deixant-lo governar en minoria, i sense assumir cap responsabilitat en el seu Govern i denunciant el contingut programàtic i portant les reivindicacions al terreny més favorable per als treballadors: el de les mobilitzacions. La política d'IU va ser la contrària, per què? Perquè la preocupació de la direcció d'IU no era de quina manera els treballadors estaven en millors condicions per avançar en les seves reivindicacions, sinó la consolidació del seu aparell: com arrencar vots al PSOE per aconseguir alguns diputats més al preu que fos. Aquesta política va portar a impulsar enfront del Govern González unes eleccions generals de les que l'únic beneficiat podia ser i va ser el PP que va guanyar el Govern.

Avui la política gira 180°, però ho fa des de la mateixa òptica. Altre vegada el centre del problema està en com paliar els resultats electorals no com empènyer les reivindicacions. Per això les conseqüències d'aquest gir també són rebutjables. En nom de la unitat i de no ser sectaris es recolza un programa de Govern que és continuïtat dels anys de felipisme, és a dir, s'avalua la política de la direcció del PSOE, una política que ja fou motiu de rebuig fa quatre anys i que va empènyer aleshores a alguns al vot IU i a la majoria d'aquells treballadors i joves a l'absència. IU es sega la gespa sota els peus, doncs a canvi d'alguns vots (i ja ho veurem!) desdibuixa l'espai polític que havia ocupat i la seva raó de ser. Això mateix li va passar a IC en les últimes catalanes: va aconseguir algun diputat a Tarragona, Lleida i Girona, en les quals va participar de llistes conjuntes amb els socialistes però a canvi d'un desastre electoral allà on defensava un espai i llistes pròpies (Barcelona). El gran triomfador és el PSOE que ha posat una trampa mortal a IU, encara que no obtingui uns beneficis electorals immediats.

La política del "PP igual PSOE", la del "sorpasso" tingué dràstiques conseqüències en IU. L'ala dreta, recollint el sentiment popular del treballadors contra el

Les joies del Pacte

"... coincidències en els nostres plantejaments polítics -del PSOE i IU-... especialment importants.... durant l'última legislatura".

"... diferències que explícitament hem mantingut... OTAN o en el diferent significat que donem al Pacte d'Estabilitat".

"2. TREBALL.

- "... reducció de la jornada laboral a 35 hores amb vistes a la creació de llocs de treball en el marc de la concertació social.

- "Revisió en profunditat de la normativa de les Empreses de Treball Temporal ..."

"6. POLÍTICA ECONÒMICA

- "Manteniment dels compromisos en matèria pressupostària en el marc de l'Unió Econòmica i Monetària"

- "Anàlisi de les conseqüències dels processos de privatització..."

"9. POLÍTICA EXTERIOR i DE SEGURETAT

- "Participació activa en la construcció de l'Europa econòmica, social i política."

- "Manteniment dels nostres compromisos internacionals en matèria de seguretat i defensa"

"10. TERRORISME

- "Compromís estricte amb la lluita policial y el foment de la cooperació internacional contra el terrorisme"

- "Restabliment de l' unitat de les forces democràtiques per aconseguir la fi de la violència terrorista"

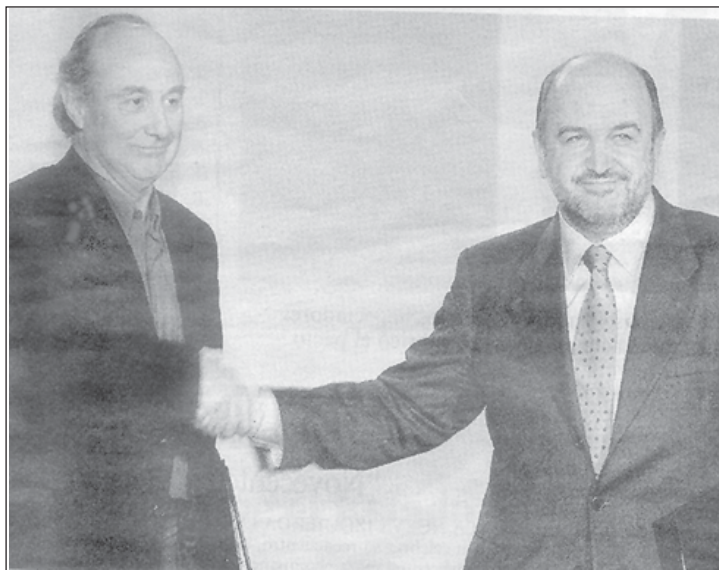
- "Manteniment dels principis pactats per les forces polítiques democràtiques que estan continguts en el "Acuerdo para la Normalización y Pacificación de Euskadi".

sectarisme d'Anguita –PC- i la majoria de IU i l'entrega de governs al PP llançà l'ofensiva. En les eleccions gallegues IU arribà a l'acord amb el PSOE per enfrontar-se a Fraga, a la qual cosa respongué IU Federal –amb Anuguita al cap- amb l'expulsió i formant amb urgència llistes alternatives: el principal argument era que formar coalició amb el PSOE anava en contra de la política federal. El PDNI i IC a Catalunya es van alinear amb la majoria gallega i s'extengué la ruptura. Llavors IU acusà al expulsats/escindits de ser un pont cap al PSOE, i tenia raó. Però si s'analitzen els acords signats per la formació de la coalició PSOE-IU a Galícia i l'actual, ningú advertirà cap diferència per la qual la primera pugui ser condemnada i expulsada i no la segona. Avui els qui van expulsar fan seva la política que llavors van condemnar. Com explicar això davant la base del partit que va creure els arguments que abans es van utilitzar contra l'ala dreta de IU?

Per a molts treballadors i joves IU era l'esperança d'una política d'esquerres diferent de la del PSOE. Nosaltres havíem combatut aquestes il·lusions i afirmàvem que IU estava construint el seu programa amb les reivindicacions que el PSOE anava abandonant en les seves gestions de govern enfront de nombroses institucions. IU va néixer com una proposta de PCE per tal d'agrupar ruptures provinents del PSOE: el PASOC havia de ser només la primera, com l'acordat. La veritat és que el pont entre el PCE i el PSOE que era IU es va

utilitzar només en sentit contrari a l'esperat i nombroses fraccions d'IU han anat evolucionant cap al PSOE. Avui és la direcció qui l'avalua políticament quan afirma que és possible governar amb el PSOE amb un programa com l'acordat. L'acord de govern amb el PSOE amb un programa socialdemòcrata, marca un canvi qualitatiu en l'evolució d'IU. El gir a la dreta de la direcció de IU exigeix amb urgència que tant des de dins com des de fora d'IU es treballi per reagrupar una corrent d'esquerres que pugui ser una alternativa dels treballadors i la joventut, més encara si l'acord es converteix en una realitat de Govern.

Josep Lluís del Alcázar

Crisi d'IU

L'acord deixa a l'aire a EUiA

Com es recordarà, encara no fa un any i mig que la direcció d'IU expulsava a la majoria del partit galleg per arribar a un acord amb el PSOE per enfrontar al PP de Fraga a les autonòmiques. El trencament d'IU-Galiza va ser l'inici d'un trencament més gran que arrossegava entre d'altres el Partido Democrático de la Nueva Izquierda i Iniciativa Per Catalunya. Llavors la direcció d'IU va justificar que no hi havia cap possibilitat d'arribar a un acord amb el PSOE si no era en base a un acord programàtic i va acusar als expulsats de tendir un pont de plata al PSOE. Qui compari l'acord de Govern actual amb el que va firmar IU de Galiza veurà que no hi ha cap diferència significativa que justifiqui la ruptura d'IU.

El mateix va passar a Catalunya entre IC i un sector del PSUC: el PSUC Viu. La ruptura a Catalunya va tenir una complexitat més gran, ja que l'espai natural d'Anguita estava ocupat pel PCC, un partit al qual IU havia organitzat una escissió (los almendros). Això va obligar a la direcció d'IU a no limitar-se a una escissió, sinó a fer un procés constituent on es pogués reestablir un marc comú amb el PCC. Aquest procés –més obert que en altres llocs- va amenaçar amb fugir al control de l'aparell central de IU i Anguita donà un ultimàtum en ple procés constituent. Va néixer la EuiA.

A les eleccions autonòmiques catalanes de la passada tardor la EuiA tingué la seva primera prova. Va haver de definir un espai en front a l'acord entre IC i el PSC que encapçalava Pascual Maragall: EuiA mantingué llistes, a més a més amb mals resultats. Avui l'acord del Govern suscita entre els militants d'EuiA diverses i inevitables preguntes: estava justificada la ruptura amb IC vist el que s'ha acordat avui? I la no entrada en el pacte de les autonòmiques?. Obviament IC ha aprofitat per atacar a fons oferint les seves llistes per la integració dels militants d'EuiA en marc de l'acord general PSOE-IU. El Consell Nacional d'EuiA recolzà l'acord de Madrid en un 80 % però rebutjà tant un acord amb el PSC-PSOE com la integració en les llistes de IC. Però s'imposa la lògica i EuiA es troba davant una disjuntiva: o enfrontar-se a la política de IU o entregar-se políticament a IC.

Josep Lluís del Alcázar

Malgrat el creixement rècord dels beneficis patronals, les condicions de vida i treball dels joves i treballadors no ha millorat en aquests quatre anys. La feina precària no ha deixat d'extendre's, substituint cada cop més la feina fixa per una rotació de treballadors que permet -tramposament- fer baixar les xifres de l'atur, amb un desenvolupament del prestamisme laboral i les ETT's que provoquen divisió entre els treballadors i faciliten la sobreexplotació, amb un abaratiment de l'acomiadament, augment real de les jornades laborals i les hores extraordinàries. Alhora que els beneficis empresarials pugen pels núvols, els sous tot just han mantingut el poder adquisitiu, el mateix que les pensions que a més a més s'han vist retallades pel pacte de Toledo. S'han succeït els retalls en sanitat i s'ha portat l'ensenyament públic a una crisi de recursos en plena aplicació de la Reforma. Les privatitzacions han lliurat a la patronal les empreses públiques més rentables, a l'hora que milers de milions del diner públic han anat a parar directament a subvencions i concerts. Espanya va bé... només per a la patronal.

Les diferències socials no paren de créixer i aquest procés augmenta les tensions. Les institucions habituals tenen

marges limitats per canalitzar els enfrontaments entre les classes: hi ha una crisi institucional que es manifesta en l'alta abstenció electoral. No és un fenomen exclusiu de l'Estat espanyol sinó d'àmbit mundial, conseqüència de la crisi capitalista. Un sector del gran capital en diversos estats europeus s'orienta cap a l'extrema dreta i el feixisme per tal de tenir una carta de recanvi. L'ascens de l'extrema dreta a França, Alemanya i l'accés al govern a Àustria són mostres de que aquests grups arrossegueu darrere seu sectors de la petita burgesia desesperada que se senten insegurs, però també de la classe obrera, introduint una falca entre obrers austríacs i immigrants. I això mateix ha succeït a El Ejido: ràpida riquesa d'un costat, extrema pobresa de l'altre amb la il·legalitat que facilita més la marginació i l'explotació. Aquesta dinàmica no ha fet res més que començar; el capitalisme aprofundeix les diferències.

El Govern, i amb ell el PP, s'ha anat sentint fort a mesura que no trobava oposició a la seva política, més enllà d'uniques frases rituals a les tribunes parlamentàries. Les direccions de CCOO i UGT han imposat la

desmobilització, facilitant l'aplicació d'aquesta política per activa (pactant amb el govern) i per passiva (sense fer res), de forma que Aznar es presenta com a garantia de pau social. Tampoc el principal partit de l'oposició, el PSOE, pot criticar gaire al PP perquè aquest no ha fet més que aprofundir el camí que el Govern del PSOE va iniciar.

Tant espinosa com la política del PP en matèria econòmica ha estat la política respecte a Euskadi. Una política que ha provocat sistemàticament a ETA perquè la lògica dels atemptats i la repressió ha estat la més beneficiosa per al Govern. Mai a la *transició* un Govern s'havia atrevit a detenir tota la direcció d'una organització legal com HB amb més de 600 càrrecs electes, ni a tancar un diari com l'EGIN i la seva ràdio. El Govern del PP ha aprofundit la lògica política de repressió que havia desenvolupat el Govern González (detenció de Jon Idígoras). No hi ha cap possibilitat electoral de fer un gir a favor del interessos dels

Impulsar la mobilització Eina de

treballadors que no parteixi de revertir l'actual procés de desmobilització, amb una política permanent en defensa de la unitat dels treballadors: unitat entre precaris i fixos, entre immigrants i autòctons, entre aturats i en actiu. Aquesta és la veritable clau per avançar. Tots els esforços han de tenir aquesta prioritat. Reactivar la mobilització i l'organització dels treballadors és buscar la unitat obrera al voltant de l'única solució democràtica front el problema basc: el reconeixement del dret de l'autodeterminació.

És a aquest objectiu que també subordinem la nostra participació en les eleccions. Per això, en continuïtat amb la campanya de les autonòmiques catalanes, aquest cop ens hem dirigit als següents sectors per tal de proposar-los la utilització dels recursos de TV i ràdio dels quals disposarem: DGT d'Airtel amb 700 acomiadaments, Enrique Mosqueras i Francesc de Telefònica condemnats pels tribunals per la seva actitud solidària amb els treballadors d'Estratel; els familiars de Benjamí Ramos, pres, els detinguts per la manifestació antifeixista del 12 d'octubre; Madrid CNNPlus que han convocat vaga pel 12 de març. A l'hora de tancar aquestes pàgines no sabem si aquests sectors decidiran utilitzar aquests recursos o no.

IMPULSAR LA REORGANITZACIÓ A L'ESQUERRA DEL PACTE PSOE-IU

El pacte de Govern PSOE-IU delimita un espai ben clar: el de l'esquerra que accepta la gestió del capitalisme i dels interessos de l'Estat centralista

Les nostres candidatures estan ...

... a València, Castelló, Navarra, Guipúscoa, Àlaba, Biscaia, Madrid, Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona. Des d'aquestes línies agraïm la seva col·laboració a tots els companys que les han fet possibles, tot esperant que segueixin aportant-la tant a la campanya com en els següents passos per a la construcció d'una alternativa revolucionària.

monàrquic. Per a nosaltres no hi ha una possibilitat de compatibilitzar aquesta òptica amb els interessos dels treballadors ni amb les llibertats democràtiques i nacionals dels pobles. No és casual que el nom que prenen sigui el de la coalició del Govern francesa: l'Esquerra Plural, avui enfrontada a mobilitzacions tant de treballadors com de joves.

El Govern de l'Esquerra Plural a França, el de l'Olivo a Itàlia governat pel exPCI, o la coalició socialdemòcrata-verda a Alemanya tenen aquest mateix denominador comú: no tenen problemes a aplicar retalls sobre serveis socials públics, privatitzen i participen de les operacions militars de l'OTAN o l'ONU. La unitat de les esquerres procapitalistes es fa a Europa sota el domini de la socialdemocràcia l'oest, alhora que a l'est són el PC o els exPCS qui la lideren. Es diria que no sembla que hi hagi una altra política que no sigui aquesta: la seva gestió del capitalisme en un intent impossible d'apaivagar els aspectes més durs i agressius del sistema. Nosaltres

l'esquerra de IU, a la resistència que la política del PC d'Anguita-Frutos ha generat en el seu interior, en les bases sindicals, en sectors de l'esquerra abertzale i de LAB qui veuen com s'esgota la política de la direcció d'HB i la dinàmica d'ETA; en els sectors de joventut que es mobilitzen amb grans dosis de desconfiança als partits.

Ajudar a aquesta reorganització és la nostra tasca.

LI

Per un Programa per a un Govern de Treballadors

1. Contra l'atur i la precarietat, en defensa de sous i pensions:

- * Llei de 35 hores setmanals, sense reducció salarial i sense còmput anyal. Prohibició d'hores extres. Creació de llocs de treball.

- * Prohibició de les ETT's i reducció de la precarietat laboral: precaris a fixes.

- * Aturar les privatitzacions. Renacionalització dels sectors públics essencials.

- * Defensa de sous i pensions. Augment del SMI i de les pensions més baixes.

- * Prohibició legal d'acomiadaments a les empreses que acumulen guanys.

- * Nacionalització de la gran banca i les empreses estratègiques amb el control dels treballadors.

- * Rebuig als compromisos amb la Unió Europea. Per una Europa Unida i Socialista.

2. En defensa de les llibertats nacionals

- * Repatriació dels presos bascos a Euskal Herria.

- * Reconeixement del dret d'Autodeterminació per a Euskadi i les nacions històriques.

- * No a la Constitució. Fora la Monarquia: per una Federació de Repúbliques socialistes.

3. Defensa de l'empresa, sanitat i ensenyament públics.

- * No més subvencions a la ensenyament i sanitat privades: diner públic per a l'ensenyament i sanitat públics.

- * Augment dels fons destinats a aquests serveis essencials.

- * Derogació de la Llei d'Estrangeria

4. Solidaritat internacionalista amb els treballadors i pobles.

- * Recolzament al poble txetxè, kosovar, palestí, kurd, timorès o sahrauí, i a tots els pobles que lluiten per la seva emancipació, així com els moviments com ara els indigenistes a Equador, o els estudiants de la UNAM a Mèxic que s'enfronten als plans capitalistes.

- * Sortida de l'OTAN i l'UEO.

- * Devolució de Ceuta i Melilla a Marroc

lluïta

afirmem que sí hi ha una altra política.

Algú podria preguntar-se: Es suavitzen potser els enfrontaments entre les classes? Desapareixen les diferències socials? Es supera la lluita de classes?... La realitat respon que no. Augmenten les diferències socials: la riquesa cada cop està més concentrada, alhora que hi ha bosses de pobresa i marginació a les grans ciutats que no paren de créixer. És aquesta realitat a la qual els Governos PS-PC a Europa no responen, però que empeny un moviment a l'esquerra d'aquest bloc. França està al cap d'aquesta reorganització, no només per la tradició de les organitzacions trotskistes sinó també pel fort procés de mobilitzacions que han viscut durant aquests anys. El milió de vots que ha buscat en elles el seu referent en els dos últims processos electorals són expressió d'això. El mateix succeí a Portugal al treure dos diputats el Bloc d'Esquerres.

A l'Estat espanyol el procés de rebuig als grans partits es va donar front el govern González i amb la caiguda del vot a IU, però ara no hi ha un referent a l'esquerra que pugui jugar aquest paper aglutinador. Tampoc no és casual que a l'Estat espanyol el procés estigui tant endarrerit, com ho estan les mobilitzacions. Però encara que els ritmes siguin diferents, la tendència que actua és la mateixa. El resultat és l'absència d'un partit a l'esquerra de IU i, en termes electorals, una molt alta abstenció junt amb el vot del mal menor. S'ha de trencar aquesta dinàmica i dedicar-s'hi a fons per tal d'aconseguir impulsar un reagrupament a l'esquerra del pacte de Govern PSOE-IU. Els elements per formar aquest agrupament estan en grups a

Com vam fer a les autonòmiques, hem posat a disposició de les lluites els espais de TV i ràdio als que té dret la nostra candidatura. Així ho hem fet amb la lluita d'Enrique i Francesc, dirigents sindicals de Telefònica sentenciats pel seu recolzament a la lluita d'Estratel; amb els 700 acomiadats de DTG i amb el comitè de solidaritat amb Benjamí Ramos. En los dos primers casos els companys han desestimat la proposta no considerant-la convenient. El comitè de solidaritat amb Benjamí, en canvi, accepta la cessió del temps en els mitjans de comunicació públics per a seguir lluitant per la seva llibertat. A Madrid s'està en contacte amb els companys de telemàrketing en lluita. Al marge de la seva decisió, hem mantingut a la seva disposició aquestes pàgines amb els materials que ens han fet arribar.

No ens espantem, tampoc és que tots ens ho esperéssim, però després de les cinc hores que va durar la farsa del judici sols podíem esperar la culminació de l'obra teatral, tal i com una bona representació es mereix. Després d'haver increpat, interrogat, calumniat, i humiliat tant els acusats com a les i els testimonis i advocats de la defensa, després d'haver comprés, argumentat, aprovat, els comentaris despectius, sexistes, feixistes de l'acusador, el jutge sols podia culminar la seva actuació amb una sentència d'acord amb la seva interpretació durant la vista. I és que després de mostrar-se parcial i arrogant no es podia esperar una altra cosa d'ell. Acusa en la sentència als testimonis, sis persones, de mentir. Condemna a Francesc a un mes d'arrest i a Enrique a un any de presó i una multa de 128 mil pessetes més la meitat dels costos del judici, inclòs l'advocat de l'acusació.

L'ordre del sistema segueix funcionant, els engranatges continuen units tal i com ells ho van dissenyar.

El directiu d'Estratel, empresa de Telefònica, es fa l'agredit.

La Telefònica paga els advocats del seu fidel directiu.

El jutge condemna aplicant la pena màxima, a pesar que els policies van declarar no haver vist res. No és que siguin honestos és que ni tan sols els necessitaven en aquesta farsa.

El resultat és clar, l'intent de castigar dues persones per defensar la dignitat dels i de les treballadores. Telefònica es sentirà tranquil·la: la repressió sindical - "perdó"- la justa injustícia de la justícia funciona.

En aquest sistema globalitzat les empreses transnacionals com la Telefònica exerceixen el seu poder per sobre de governs i dicten les actuacions dels "poders democràtics".

No és que Telefònica pagui directament un sobresou al senyor jutge, mai m'atreveria a dir una cosa semblant, que encara que fos veritat seria

impossible de demostrar. Però és que no li fa falta. En un món en el que el 80% dels recursos els gaudeixen el 20% de la població. En un món en el que 50.000 nens moren cada dia degut a malalties derivades de situacions de fam o guerres. En un món en el que els desequilibris són

Sentència contra dos sindicalistes

La justa injustícia de la justícia

tan grans, polítics i jutges formen part dels actors que amb el seu treball diari maquillen la democràcia a la dictadura del capital.

Les transnacionals controlen més enllà de governs, països, fronteres. Mentre que blinden el pas de persones d'uns països a uns altres amb murs i lleis d'estrangeria, el capital es mou lliurement per tot el món amb una sobtada impunitat. Telefònica té més de 110 mil persones treballant a tot el món, d'elles unes 46 mil a l'Estat Espanyol. Les diferències entre els convenis d'empreses com Telefònica d'Espanya dedicada a la telefonia fixa i Telefònica Mòbils són substancials però en empreses com Estratel són abismals. Si tenen la possibilitat de tenir personal de forma precària guanyant poc més d'un milió de pessetes a l'any on tenim un PIB per habitant superior als dos milions de pessetes en el 1995, en quines condicions estaran la majoria dels i de les treballadores de Telefònica en els països d'Amèrica Llatina, on aquest mateix any el PIB per persona no va superar les 300 mil pessetes?

Una altra transnacional el major accionista de la qual a l'igual que Telefònica és la Banca privada de l'Estat Espanyol és Endesa. Endesa té un mega projecte de 7 centrals elèctriques a l'Alto Bío Bío a Chile. Això significa desplaçar de les seves terres a la comunitat Mapuche el que representa la destrucció d'un poble, d'una cultura, d'una forma pròpia de desenvolupament de milers d'anys, tot a canvi d'un projecte que abans d'estar acabat se sap que com a molt tindrà uns 60 anys de vida productiva. Quan el poble Mapuche realitza a la zona algun acte de protesta pacífic, els carabiners acudeixen a reprimir amb violència dalt de camions d'Endesa.

* Els polítics creen les lleis per a socialitzar les

pèrdues (l'acomiadament col·lectiu firmat l'any passat per Telefònica ens costarà 185.000 milions l'Estat haurà de pagar en 13 anys)

* **Els polítics creen les lleis per a privatitzar els guanys** (Telefònica està a punt d'aconseguir un valor borsari superior als 20 BILIONS de pessetes)

* **Els jutges condemnen a les víctimes** (Condemnen a un treballador a un any de presó)

per un cop de puny que sols va veure el directiu acusador i a això li diuen justícia i no, repressió sindical)

El sistema funciona

L'article ens l'han fet arribar Francesc i Enrique, (afiliats de CGT i sentenciats a 1 mes i 1 any respectivament), amb la sol·licitud expressa d'ometre la signatura a petició de l'autor.

Airtel acomiada setcents treballadors

El 28/XII/99 els 700 treballadors contractats per DTG (Difusió Telemarketing Grup S.A) que treballava mitjançant subcontracte per Airtel mòbil S.A. són acomiadats amb efectes de 31/XII/99, data en la qual finalitza el contracte mercantil existent entre DTG i Airtel, quedant extingit el mateix i sense renovació.

Durant la vigència de la relació laboral es produeixen una sèrie d'irregularitats que vulneren la normativa laboral vigent, tant per part de l'empresa contractant com per la contractista. Aquesta situació de reiterada vulneració dels drets laborals porta als treballadors a celebrar eleccions sindicals el 30/IX/99.

La representació legal dels treballadors després de diverses reunions i negociacions amb l'empresa amb el fi de millorar les condicions laborals i acabar amb la vulneració dels drets abans mencionats i darrera la improductivitat de les mateixes, decideix convocar dues vagues legals en data 26/XI/99 en la plataforma d'Airtel a Barcelona i en data 21/XII/99 en els tres centres que a nivell estatal presten els seus serveis a Airtel mòbil S.A. Barcelona, Madrid i Valladolid.

Durant els dies 10 i 14 de gener Airtel mòbil S.A. contracta directament de forma eventual al voltant de 100 treballadors a l'espera d'adjudicar el concurs a una nova empresa de telemarketing que continuarà amb la campanya (Departament de baixes, activacions, fidelització, back office, atenció al client). El centre de Barcelona va romandre tancat des del 28/XII/00 fins el 10/I essent verificat per la Inspecció de Treball a petició dels representants legals dels treballadors el mateix 28/XII/99.

Per portar a terme la selecció dels aproximadament 100 treballadors contractats en aquests moments, Airtel ha seguit com a criteri la NO participació a la vaga.

Davant la situació plantejada la representació legal dels treballadors s'ha reunit en cinc ocasions a través del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya amb els representants d'Airtel mòbil S.A.

En aquests moments se sap que la nova empresa és Power Line que presta els seus serveis en la plataforma de Madrid, que la data d'inici serà la segona quinzena de febrer aproximadament i que es limitarà a contractar a aquells treballadors que no van secundar la vaga.

ELS TREBALLADORS LLUITEN PER ACABAR AMB UNES PÈSSIMES CONDICIONS LABORALS:

- Cobren salaris de misèria. Realitzen torns els 365 dies de l'any, les 24 hores del dia, per un sou mensual de 80.000 pts.
- No hi ha contractes fixes, quasi el 100% són eventuals.
- No hi ha un tracte humà amb els treballadors. Els torns són canviats contínuament i sols es coneixen amb 7 dies d'antelació. Hi ha descansos per a les menjades a les 9,30 i fins a les 5 de la tarda no poden tornar a parar per menjar. L'amenaça i repressió empresarial com estil de direcció i la por a l'acomiadament com a coacció és la tònica general.
- No es respecten les lleis laborals com l'Estatut dels Treballadors, el Reial Decret sobre Treball en Pantalles, etc.
- Cobren fins 700.000 pts menys anuals que altres treballadors del sector de telecomunicacions que fan el mateix treball.

Secció Sindical de CGT de DTG

12 de març: vaga a CNN+

Els treballadors de CNN+, empresa constituïda amb un 50% de capital de la Turner, la multinacional de la CNN ianqui, i un altre 50% de Sogecable, van a la vaga contra la segregació de la empresa. La seva lluita és la mateixa que els demés treballadors de telemarketing (Estratel de Telefònica, DTG d'Airtel, CATSA de Sogecable, SERTEL de l'ONCE, Ame-na...), sector avui convertit en la gallina dels ous d'or capitalista pels impressionants guanys que deixa el sistema de segregar serveis a noves empreses que treballen amb plantilles precaritzades i en condicions laborals i salarials molt inferiors a les de l'empresa mare. Tot el nostre recolçament a la lluita de CNN+!!

Mara (Secció sindical CCOO de CATSA- Madrid)

Llibertat Benjamí!

Entrevista realitzada a Enrique, familiar de Benjamí Ramos, i un dels impulsors del comitè de solidaritat per la seva llibertat.

LI.- La setmana passada es van fer noves mobilitzacions a Montserrat amb l'exigència de llibertat de Benjamí. Com valors la campanya?

R.- L'acte de Montserrat forma part del programa de reivindicacions de llibertat per al Benjamí.

A aquest acte hi van anar unes 300 persones, i 5 van protagonitzar un dejuni de 30 hores. També es va entregar una carta al Pare Prior Carmona dirigida al Pare Abat i M. Bardolet, demanant-li que s'involucrés i que intercedís pel Benjamí davant de les institucions polítiques.

També va venir la presidenta de les Mares de la Plaça de Maig d'Argentina Heve Bonafini a donar recolzament i demanar a l'església catalana el seu desig de que és possible treballar per aconseguir la llibertat de Benjamí i dels presos polítics. A Heve se li resumeix molt bé en una

de les frases que va pronunciar en l'entrevista amb el Pare March del ganivet de relacions de Montserrat ("cal fer tot el que es pugui fer i cal fer també tot allò que no es pot fer per a la llibertat de Benjamí").

La valoració d'aquesta campanya és molt positiva a nivell de compromís, tant de persones, grups i partits polítics, encara que aquests siguin petits, això és un aspecte humà a valorar doblement ja que també acull la família de Benjamí, sobretot a la seva germana Etel, que és la que toca la part de despatxos de l'administració, on es couen les coses després de les mobilitzacions.

Cal ressaltar que en el tema de Benjamí, dóna la sensació -pel que parlàvem l'Etel i jo- que és quelcom que els crema a les mans i que no saben com resoldre'l dins de les institucions catalanes.

LI.- Com evoluciona la situació de Benjamí dins de la presó?

R.- Tant en Benjamí com qualsevol altre persona que estigui privada de llibertat no pot evolucionar mai al seu favor, i menys essent seropositiu i no rebre una

medicació d'acord amb la seva condició de Naturista. Cada cop té el factor del ferro i les plaquetes més baixes, això significa no coagular la sang mínimament de forma sostinguda, en qualsevol moment pot tenir un accident vascular.

LI.- Durant 14 mesos va haver-hi treva en les accions armades d'ETA, i al mateix temps va augmentar la intensitat en la campanya pel trasllat i la llibertat dels presos encausats. Quin balanç feu d'aquest període en relació a en Benjamí?

R. Aquest període estarà marcat històricament com un no saber fer política per part del PP, ja que una ocasió d'or com la que va oferir ETA és per a donar una talla política adequada i amb resultats humans que

és el que il·lusionadament estava esperant tota la societat IBÈRICA per no dir espanyola. Es nota clarament que estem en un estat parapolicial al qual només li interessa mantenir la repressió i no cedir a la democràcia que desitja un poble com Euskal Herria.

Segueixen essent els mateixos gossos, com va dir Ansón a finals dels 70, i és per culpa de tanta repressió.

LI.- La tornada a la lluita armada d'ETA, creus que tindrà repercussió en els presos?

R.- Indiscutiblement, encara que les repercussions no siguin solament per als presos, sinó també per als

familiars, amics i altres... es palpa en l'ambient la prepotència parapolicial.

LI.- Quines noves accions teniu previstes?

R.- El dia 16 de febrer, una xerrada en el Tramuntana del carrer D. Josep de Granollers. Parlarà l'Etel, l'acte serà a les 20 h.

- El 19 de febrer, una manifestació a les 7 de la tarda de Canaletes a Plaça Sant Jaume.

- El 9 de març una xerrada a la Universitat de Lleida a le 8 de la tarda.

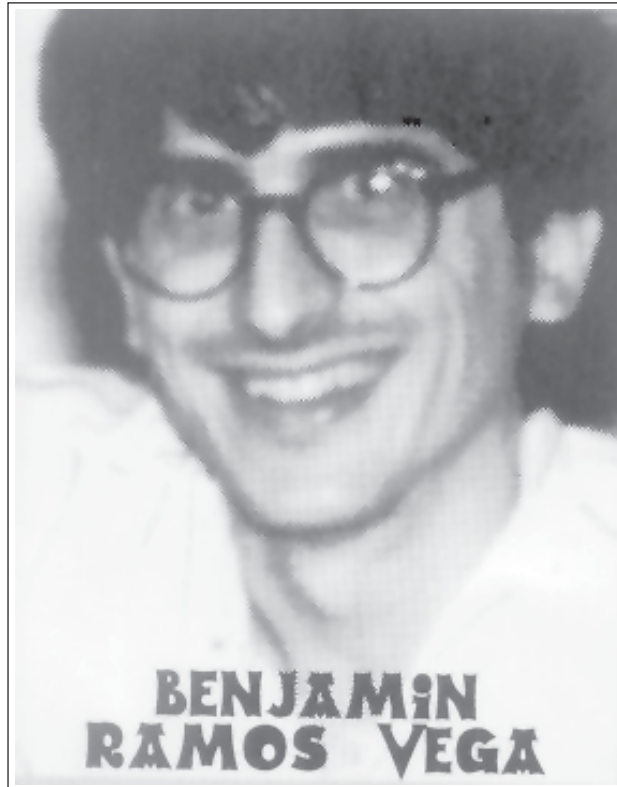
- El 18 de març una xerrada a Vilafranca, a l'Ateneu a les 7 de la tarda.

- El 26 de març a Sabadell a l'Ateneu Insurrecte a les 7 de la tarda.

- Falta confirmar a Castelló i a València.

Tot això i algunes altres coses que van sorgint pel camí tant del Comitè de Solidaritat amb Benjamí, com d'altres grups que donen recolzament moral per continuar en aquesta lluita de 5 anys de segrest de Benjamí.

El que més s'aprecia és el calor humà que ofereixen les persones solidàries i amb consciència de classe.

Premià de Mar

Un poble al carrer front el feixisme!

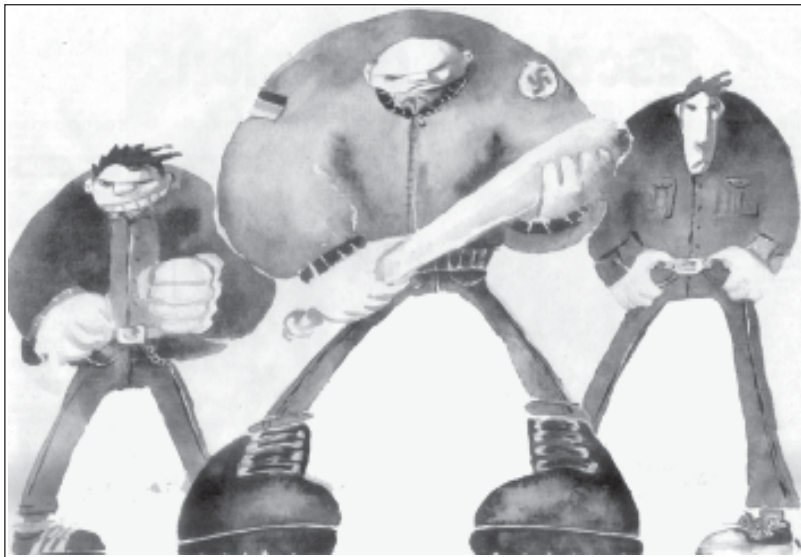
El passat 25 de gener vam participar en la manifestació antiracista que es va convocar a Premià de Mar des de la plataforma antifeixista del Maresme.

Uns dies abans, la mare d'un noi que va ser apunyalat en una baralla per un noi d'origen magrebí va fer una crida a la població a manifestar-se en contra del col·lectiu immigrant, generant així l'arribada de grups neonazis a la localitat i provocant un clima d'enfrontament i odi entre la població.

Com a resposta a aquest acte xenofòb diversos col·lectius i persones sensibilitzades amb el tema vam sortir al carrer per condemnar aquest tipus d'actes i defensar els drets de les persones per sobre del color i l'origen.

Unes hores abans de l'hora prevista es va desconvocar la manifestació feixista, però això no va evitar la presència de grups de joves nazis amb l'intensió de provocar enfrontaments ni que s'anul·lés la contramanifestació.

Poc després de les set de la tarda, en arribar a la plaça dels Països Catalans de Premià, ens vam trobar amb la presència de nombrosos joves d'estètica *bone head* i amb simbologia feixista i espanyolista. Vam anar a trobar la manifestació que ja havia abandonat la plaça i es dirigia cap a l'ajuntament. Un cop allà membres de la plataforma varen entregar el manifest als responsables polítics i el varen llegir a la gent que estava allà concentrada. Després de cridar diverses consignes a favor de la tolerància i en contra del racisme, i quan la manifestació ja es donava per acabada, van arribar un grup d'uns vint feixistes que van increpar a una part de la concentració. Poc després es va notar la presència de nombrosos efectius antiavalots de la guardia civil. Els/les convocants van anunciar pels megàfons que continuariem agrupats per tal d'acompanyar als/les immigrants al barri on resideixen i evitar, així, possibles agressions. A mesura que anàvem avançant el nombre de feixistes i les seves provocacions augmentava, mostrant banderes espanyoles i altres símbols i cridant consignes feixistes, generant cada cop més un clima de crispació. En arribar davant de les vivendes es va produir el que ja es veia a venir. Van volar en les dues direccions pedres i altres objectes contundents sense que la policia hi intervingués. Automàticament membres de la plataforma ens varen comunicar que "en pocs minuts els cossos de seguretat s'endurien aquests energúmens". Això no va passar i quan finalment la policia va actuar va ser amb una tímida intervenció i sense portar a terme cap detenció.

De totes maneres vam aconseguir que els nazis se n'anessin corrent carrer amunt, però tot i així, membres de la plataforma antifeixista van criticar durament que demostréssim el nostre rebuig amb la força que es mereixen, perquè segons algunes persones nosaltres "no som violents". Mentre el PP i CIU defensen el racisme institucional (per exemple mitjançant la Llei d'Estrangeria) i els actes com els de Premià es converteixen en quotidians, alimentant i legitimant els prejudicis racistes i espanyolistes, nosaltres hem de buscar respostes reals (amb accions directes, però també des de l'educació preventiva i integradora) que evitin que el monstre del feixisme pugui aixecar el cap. Hem d'estar preparats per poder donar als nous nazis la resposta que es mereixen.

**CAP AGRESSIÓ SENSE RESPOSTA
CONTRA EL FEIXISME ACCIÓ DIRECTA!**

Neus, Oriol. Girona.

Atac feixista a un local de Maulets

Aquesta setmana, la seu de Maulets a Mataró va ser atacada per un grup feixista, quan es trobaven 2 companys al local. L'atac no va provocar víctimes perquè els companys van aconseguir apagar el foc i alguns còctels molotov no van explotar. Immediatament ens vam dirigir a Maulets per expressar-los la nostra solidaritat i aprofitem aquestes línies per fer una crida a donar resposta i enfrontar tot atac feixista des de les organitzacions polítiques i sindicals de treballadors i joves.

Amenança de desallotjament als Químics de Girona!

Des del dia 5 de febrer existeix una ordre de desallotjament contra el Casal Popular els Químics, de Girona, que funciona com a centre social des l'abril de l'any passat i, encara que l'ordre no ha estat notificada oficialment, els advocats intenten de recórrer-la. Això, tanmateix no és cap garantia, perquè mentre l'Audiència Provincial no resolgui pot produir-se el desallotjament, i perquè, com que els Químics està afectat per un pla urbanístic d'especulació, que pretén executar la immobiliària Nexo-, sembla que l'Ajuntament

pot enderrocar legalment l'edifici sense cap tràmit previ. L'assemblea del Casal Popular, que es reuneix cada dia a les 9 del vespre, ha decidit mantenir el calendari d'activitats, garantir presència suficient al local durant els vint-i-quatre hores del dia i, sobretot, estendre una campanya de solidaritat i de denúncia dels plans de l'Ajuntament. Totes i tot esteu convidats a participar en la resistència!

Tralla, Girona.

Mèxic: massives mobilitzacions Llibertat sense càrrecs als detinguts de la UNAM!!

L'intent del govern mexicà imposar un cop decisiu a la vaga de 10 mesos de la UNAM amb la detenció l'1 de febrer de 251 vaguistes i 430 ordres d'aprehensió que van totalitzar 100 presos el 9/2. L'agressió va tenir una impressionant resposta en una marxa en la que oficialment es reconeix la presència de 20.000 persones, però altres estimacions –com la del govern del Districte Federal, del PDR- xifren entre 60 i 70 mil. El govern es va veure forçat a alliberar molts dels presos, però segueixen quedant molt estudiants a la presó, entre ells quatre companys del nostre partit germà, el POS, secció mexicana de la LIT. Dels seus informes extraiem aquest article.

La reacció popular davant els mil presos i la policia a la UNAM va ser airada i immediata. Amb la percepció d'això el govern intentar desactivar el moviment en lliurar per sorpresa a la policia les instal·lacions a les autoritats universitàries. També van deixar en llibertat a prop de 600 presos i a d'altres els han retirat els càrrecs. Però la marxa d'ahir va ser enorme i molt combativa. La marxa va començar a sortir a les 16,30 hores de l'Angel de la Independencia al Zócalo (3 kms) i encara a les 21 hores entraven les últimes columnes al seu destí.

Va ser molt àmplia la participació d'estudiants de l'Institut Polítècnic i de la Universitat Metropolitana, les altres dos grans institucions públiques d'educació superior a la ciutat. També va haver grans columnes de la UNAM. Això és molt interessant perquè signi-

fica que en aquestes tres grans institucions s'ha obert o continua un procés de desestabilització, de deliberació, assemblees, reunions, mobilitzacions, protestes que van a ser un fort mal de cap per al govern.

També va ser molt important i nodrida la participació del SME, un dels sindicats d'electricistes, amb una llarga tradició de lluita i democràcia, encara que tingui una direcció priísta. En aquest sindicat també és evident una gran eferescència. Va assistir una delegació més petita de telefonistes, però també és significativa, doncs estan confluint els obrers i treballadors amb els estudiant. I va acudir molt poble, gent dels barris, sobretot, i en els carrers es va ajuntar molta gent per a veure passar als manifestants i expressar-llis el seu recolzament(...)

El govern, deia, no va aconseguir desactivar-la donat que queden a la presó uns 400 joves presos, molt dels quals quedaran subjectes a un procés penal si és que aconseguen la llibertat sota caució o fiança. Altres, en la situació jurídica en que es troben, no aconseguiran la llibertat condicional. Ahir al matí el ministre de l'Interior va afirmar que no són presos polítics i que no es projecta amnistiar-los, el que va escalfar els ànims. El fet que la UNAM hagi estat reoberta generarà fortes contradiccions per a les autoritats, perquè la gent, crec que la majoria d'ells, retornarà molt agitada.

Va haver aturada en les tres unitats de la UAM (Metropolitana) i marxes en moltes ciutats, com a Guadalajara, Cuernavaca, Tuxtla, Morelia, encara que sembla ser que aquestes mobilitzacions no van ser molt nombroses.

La situació que esquemàticament els descrivim ens permet veure que s'obre un procés de mobilitzacions universitàries i potser sindicals que es donaran en mig del procés electoral que culmina el 2 de juliol.

Reiterant el fracàs del govern.

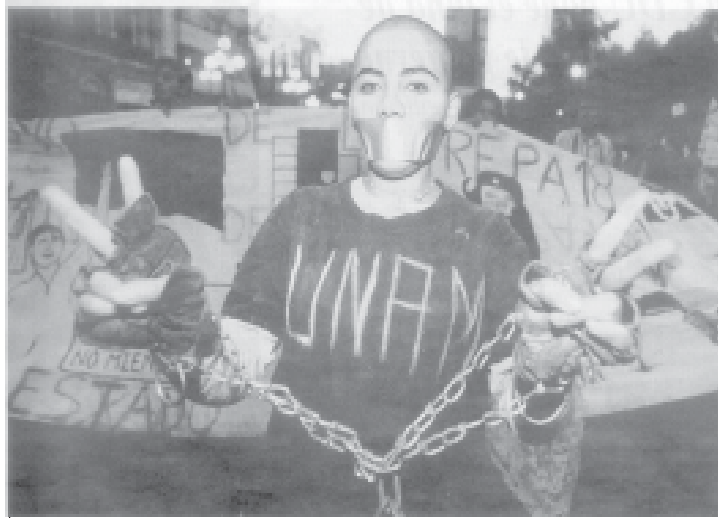
No obstant el govern va arribar a la repressió "in extremis". El pla original del govern –mitjançant el nou rector, Juan Ramón de la Fuente- no era aquest. Ells tractaren de que una massa estudiantil i universitària s'enfrontés amb els vaguistes i aixequés la vaga exigint el respecte als resultats d'un plebiscit organitzat per les autoritats universitàries. Aquest plebiscit va satisfer algunes de les demandes més importants dels vaguistes, però aquests van considerar que allò no era suficient per a cessar el seu moviment.

La Preparatòria no.3 –escenari del violentíssim enfrontament entre vaguistes i trenca-vagues aquest 1 de febrer seria el símbol del fracàs del pla de les autoritats. En aquesta escola de batxillerat vaguistes i no vaguistes es van unir en una assemblea el passat divendres 28 de gener en el que van segellar el "Pacto Justo Sierra", mitjançant el qual va fer una sèrie d'exigències a les autoritats. Això, repetim, seria el símbol del fracàs de la política governamental i per això van decidir la presa violenta de les instal·lacions el 1 d'aquest mes per part de la policia.

La repressió

Els trencavagues no van ser estudiants. Van ser una banda de lúmpens coneguda com a "Los bohemios", el cos repressiu de les autoritats universitàries,

anomenat "Auxilio UNAM" que a la seva vegada té un grup de xoc anomenat "Cobra". Una de les demandes estudiantils és la desaparició d'aquest cos, també els periodistes van recollir testimonis de lúmpens i desocupats que van ser "contractats" a les afores de les estacions de Metro per a fer un treball "especial" per el qual els hi pagaven 1,200 pesos (uns 130 dòlars). Ells van trencar la vaga i després van agredir amb pedres als vaguistes que s'agrupaven a fora. En això coincideixen també els diaris més seriosos de Mèxic: El Universal, La Jornada y Reforma, així com algunes noticiaris de la televisió. Després els vaguistes van recuperar l'escola enmig d'una violència tremenda. Hi va haver 34 ferits. La policia federal va detenir allà als 251 (o 248, segons altres versions). 86 dels presos són menors d'edat (menors de 18 anys) i una

quantitat similar són dones. Estan acusats dels següents delictes: terrorisme, motí, lesions agreujades, danys en la propietat federal, robatori i crec que també a s s o c i a c i ó delictiva,...

Tres del presos són membres del POS i dos són dones. Es tracta de Leda Silva Victoria i de Gabriela Velázquez Ramírez (24 anys) estudiants de Psicologia, i d'Alfonso Díaz Tovar

(20 anys) també estudiant de la mateixa Facultat.

Solidaritat urgent

Els sol·licitem encaridament la solidaritat amb tots els presos i amb els nostres companys. També que ens informin sobre l'impacte d'aquests fets en el seu país, per a poder caracteritzar nosaltres quins és la situació del govern davant la repressió. Sens dubte que serien benvingudes els pronunciaments de vosaltres i de les organitzacions que demanin la llibertat dels presos i el fi de la repressió. Però esperem que pugui haver alguna cosa més, com a altes de protesta davant dels consolats i ambaixades mexicanes....

Extractes dels informes rebuts el 3 i el 10 de febrer del company Cuate, per el CE del POS,

La solidaritat la fas tu: aconseguix pronunciaments!

A la Embajada de México en España

Fax: 91- 369 38 17

Ante las detenciones masivas de estudiantes movilizados en defensa de la universidad pública, nos dirigimos a ustedes para exigir, en nombre de los más elementales derechos democráticos, la **inmediata libertad, sin cargos, de todos los estudiantes de la Universidad Nacional Autónoma de México** detenidos tras la lamentable intervención policial.

Firma y sello de la organización

..... de de 2000

Sota la bota de l'imperialisme

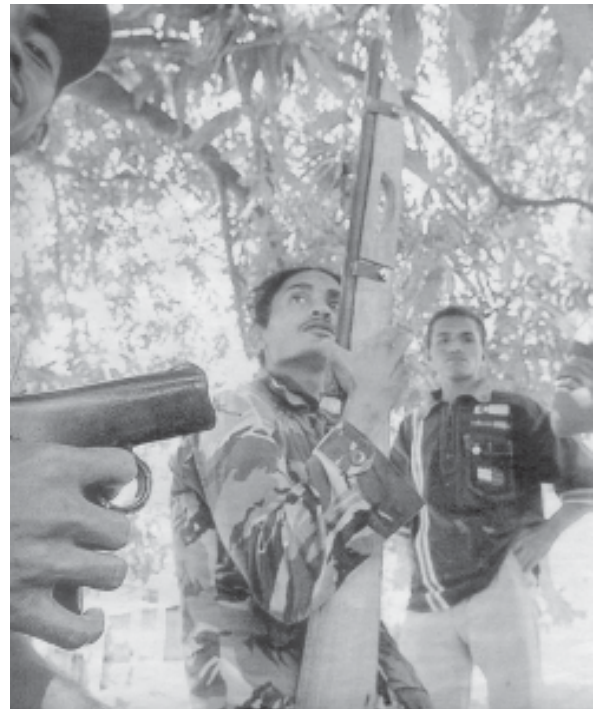
Timor (1)

A desembre del 99, van viatjar a Timor tres membres de la Plataforma de Solidaritat de Barcelona, amb l'objectiu de concretar sobre el terreny l'ajuda compromesa durant la gira d'Estebao Cabral al nostre país com a representant del CNRT i membre del FALINTIL. La nostra companya Pilar Rubio, membre també de la Plataforma per LI, va entrevistar a un d'ells, Julie Flanagan, a la tornada. Ens sembla aquest un fidel testimoni per a tornar a avaluar la intervenció de l'ONU -UNTAET- i les diferències que sobre el tema vam mantenir amb molts companys. Avui, Timor viu sota el control polític, militar i econòmic de la UNTAET simbolitzat en el seu control de la part abans indonèsia dels contractes petrolers de Timor Gap. I sobre el futur, i l'aconseguint de la real autodeterminació timoresa, segueix planejant la incertesa. Per l'interès de la entrevista i la seva extensió, l'hem dividit en 2 parts: la 2ª la publicarem en el proper LI.

LI- Com vas trobar Timor Oriental després de les matances i destruccions?

Des de l'aeroport mateix, les primeres impressions són fortes. Quasi tots els avions són militars, hi ha moltes bosses de sorra que testimonien de la violència dels últims mesos del 1999. A la carretera de Dili, el paisatge és negra de cendra — les runes de cases i edificis cremades. Però davant d'aquests edificis cremats hi ha petites parades de la gent que intenten tornar a la vida social i econòmica del país. Hi ha ben poca cosa en venda — tres mangos o altres fruites dels arbres que els indonesis no van cremar, uns cigarros, però res de les coses senzilles que, a Europa, considerem imprescindibles per a una vida digna — sabó, menjars bàsics. . . La gent és molt positiva en les ganes que té de reconstruir el país, però també es veu que no tenen els recursos per fer-ho, i ara sorten les frustracions, sobretot quan queda molt palès que les agències estrangeres tenen els edificis arreglats, cotxes nous, hotels flotants . . . molta infraestructura i poca acció que ajudi al poble timorès. Vam anar a Aileu, a les muntanyes, a unes 4 hores amb cotxe de Dili i l'enclau dels guerrillers FALINTIL. La bellesa d'aquest país és increïble, però no veus quasi ningú al llarg de la carretera. I la carretera és molt perillosa amb grans trossos que han caigut als precipicis i un estat general lamentable. Això vol dir que la gent fora de la ciutat és molt aïllada. Tot és contrast brutals: els hotels flotants al port i les barraques dels refugiats, la negror de la destrucció i la vegetació exuberant, la

calma del mar i de la badia i el coneixement que unes de les pitjors massacres van passar aquí, l'activitat dels vehicles militars i de les agències i els pocs senyals que facin res; les condicions de viure duríssimes dels timoresos i la seva actitud positiva. Ara el problema més greu dels timoresos és com fer que l'ajuda internacional vagi per mitigar les seves necessitats i per construir en desenvolupament que sigui orientat a crear un Timor Loro Sa'e realment independent, i no un país més atrapat en la dependència dins de la nova ordre global.

LI- Fins quan durarà la tutela de la ONU (UNTAET)? Quan tindran els Timoresos la independència real?

Segons l'ONU hi seran durant dos o tres anys. Els líders timoresos diuen un any. El mandat acaba el 31 de gener de 2001, però l'UNTAET diu que s'haurà de renovar. Tot depen de quins criteris s'utilitzaran per decidir quan Timor Loro Sa'e sigui en condicions per portar el seu propi govern en tots els camps — polítics? o econòmics? o tots dos? De moment no n'hi ha una oficina central de pagos, ni l'autoritat monetària central, ni burocràcia, ni sistema sanitari, ni d'aigua, ni d'educació, ni de justícia ... hi ha més de 80% d'atur, i fins aquest moment, l'UNTAET no hi ha fet gaire progrés.

També depen de quan tinguin la Constitució per tenir un estat de dret. L'UNTAET calcula que es necessita dos o tres anys per formar el parlament i l'elecció del Consell de la Constitució ha de ser el primer pas, dins d'un any. El primer acte del parlament

serà d'adoptar la Constitució. De moment, el CNRT (Consell Nacional de Resistència Timoresa forma part del NCC (Consell Nacional Consultatiu, amb 7 representants del CNRT, 3 dels grups pro-autonomia, 2 de l'església i 4 de l'UNTAET, és a dir 12 timoreses en un Consell de 16 membres). Consideraran tots els temes oficials, amb reunions cada 15 dies. Però l'última paraula és de l'UNTAET. I quan s'acabi la feina actual de l'UNTAET, hi haurà una Oficina representant de l'UNTAET en capacitat d'Assesor.

Tot això fa que els timoresos hauran d'insistir molt en la seva capacitat de governar el seu propi país i lluitar

contra els intents d'imposar criteris de fora si volen la independència real. Tenen els recursos naturals per aconseguir-la, però hauran de controlar les seves pròpies institucions i assegurar que les institucions que s'hi instal·len ara siguin adequades per a les necessitats del país. De moment el CNRT està seguint una política exterior àmplia, així que no dependran d'un país sol o d'un bloc de països en particular. Tots els líders tenen ben present l'exemple trist de la dependència d'altres països de la zona — Papúa Nova Guinea, per exemple — que no volen repetir.

Kosova

Quan el juliol/agost de l'any passat vam poder trepitjar per fi Kosova, en una expedició d'Ajuda Obrera Internacional, vam trobar-nos un país totalment arrassat; des de terra, per la criminal neteja ètnica de Milosevic, i des del cel, pels criminals bombardejos de l'OTAN. Però també -potser sobretot- vam trobar-nos un país de contradiccions. Un país, en general, alliberat de paramilitars i de policies serbis; però ocupat pam a pam pels tancs i les tropes de la KFOR (la força militar composta fonamentalment per l'OTAN i Rússia que a la fi dels bombardejos va ocupar Kosova). Un país sense autoritats sèrbies; però en què l'autoinstituïda administració de l'ONU ignorava el govern que els kosovars consideraven com a propi. Un país ple d'ONG's occidentals; però amb les fàbriques destruïdes o ocupades pels tancs de l'OTAN per fer complir sense sobresalts els plans que dictin les multinacionals. Un país que veia com les tropes que havien d'alliberar-los els obligaven a desarmar i desmobilitzar l'UCK, l'eina amb què malgrat tot van resistir les envestides sèrbies fins i tot en el període més dur: el dels bombardejos de l'OTAN. Un país en què les parets pintades amb els noms de Solana i Blair i OTAN i ONU feien de teló de fons de les manifestacions setmanals exigint l'alliberament dels presos kosovars que els serbis van endur-se com a hostatges i que assenyalaven l'OTAN i l'ONU i tota la comunitat internacional com a còmplices necessaris. Un país que malgrat la lluita per la independència ha estat condemnat a mantenir-se sota sobirania sèrbia i iugoslava. Un país d'eufòria, però també -potser cada vegada més-, de decepció.

Però si en un lloc les contradiccions arribaven al nivell d'obvietat irresistible això era Mitrovica: la ciutat partida en dos per la KFOR, que ha convertit el seu riu en la nova frontera de facto entre Kosova i Sèrbia. Al nord, el 16% de territori més industrialitzat (mineria, refinaria de petroli) i amb més recursos hidràulics i minerals (or, zinc) de Kosova que han lliurat a Milosevic perquè l'exploti i executi els seus acords il·legals de privatització amb les multinacionals. Al nord, el refugi dels paramilitars que amb total impunitat i amb el recolzament dels cossos especials de policia del ministeri de l'interior de Seselj que avui arriben des de Belgrad continuen practicant el terror de la neteja ètnica contra els albanesos que encara hi resisteixen. La KFOR, que es va fixar com a primer objectiu

desarmar els albanesos, es nega a actuar contra les agressions que pateixen al nord de Mitrovica, obstaculitzen el seu pas pel pont cap al nord i fan cas omís de les denúncies amb nom i cognom dels criminals de guerra que s'hi refugien; la seva única intervenció és per reprimir violentament les manifestacions de kosovars que reclamen la integritat territorial de Mitrovica i de Kosova.

És per donar una petita oportunitat a la denúncia d'aquesta situació que, amb els companys d'Ajuda Obrera Internacional, estem organitzant per l'abril/maig d'enguany una gira amb companys de dos dels sectors de Mitrovica que des del 89 han combatut el règim de Milosevic i que ara enfronten una nova lluita. El sindicat de les mines de Trepça, als treballadors de les quals la KFOR impedeix d'entrar a unes mines que, en tant que propietat social, legalment els pertanyen. El sindicat d'estudiants, que tenen prohibit l'accés als edificis de la universitat, situats a la banda nord de Mitrovica, de què Milosevic va expulsar-los ara fa deu anys, i que es neguen encara avui a començar el curs, malgrat les pressions de l'ONU, als edificis utilitzats com a aules en els anys de clandestinitat. Us convidem a totes i tots a participar en l'organització i en els actes de la gira; i a fer pressió, si, com és previsible, la necessitem per aconseguir els visats que permetin als companys sortir de Kosova.

Tralla.(1er Dret UdG)

Enfrontaments amb la KFOR a Mitrovica

Mentre escrivim aquestes ratlles comencen a aparèixer a la premsa occidental notícies de *disturbis* a Mitrovica. El dimecres 4 de febrer en un atac sense reivindicar a un comboi de l'ACNUR van morir tres serbis al nord de Mitrovica, en els tres dies següents han mort almenys 8 kosovars albanesos en aquesta zona. Durant el cap de setmana hi ha hagut manifestacions de protesta a Mitrovica -a la zona sud- i en altres poblacions de Kosova (Djakova, Prizren), la KFOR va fer almenys 20 ferits al sud de Mitrovica i va utilitzar gasos lacrimògens a causa dels quals més de 200 persones han necessitat tractament mèdic (Kosovapress). Per primera vegada des de a fi dels bombardejos l'ONU ha decretat el toc de queda a Mitrovica i en altres zones Kosova.

En solidaritat amb la resistència txetxena

"Davant de la brutal agressió que pateix el poble txetxè, les organitzacions sotasignants denunciem la intervenció militar de la Federació Russa a un país independent que és Txetxènia i la complicitat dels governs occidentals, amb el d'Estats Units d'Amèrica al davant, avalant la intervenció. Aquest recolzament no reflecteix res més que els interessos econòmics en joc, que es concreten en els contractes petrolífers a la zona del Caucas i la del Caspi entre companyies i consorcis occidentals i russos.

El teixit d'interessos fa entendre el silenci dels governs, però no exculpa el silenci de les organitzacions dels treballadors de tot el món contra l'ocupació militar d'un país independent.

Per tot això:

1. Denunciem la intervenció militar de les forces armades russes contra Txetxènia, país independent.
2. Exigim la retirada immediata de l'exèrcit rus d'ocupació del territori de Txetxènia.
3. Exigim el reconeixement de Txetxènia com a país independent per part del govern de la Federació Russa i de tota la comunitat internacional.
4. Manifestem la nostra solidaritat amb la lluita del poble txetxè i exigim que se li reconegui el dret inalienable a l'autodefensa.

5. Manifestem el nostre suport a les organitzacions del poble rus que manifesten la seva oposició a l'agressió a Txetxènia.

Ens adreçem a les organitzacions dels treballadors de tot el món convidant-los a mobilitzar-se contra l'ocupació de Txetxènia per les tropes russes.

Us convoquem a la Manifestació unitària el diumenge, dia 13 de febrer, 12 del migdia a la Plaça Universitat-Barcelona

*PLATAFORMA ITXKÈRIA INDEPENDENT-Girona
AOI, Ateneu 24 de juny, Casal Popular "Els Químics",
Contrapart Escola Popular G. Barreto-Nicaragua, EUiA, GRA, Lluita Internacionalista,
Maulets*

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms
.....
Adreça
Població..... CP.....
Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
<http://personal3.iddeo.es/li>
Tel-fax 93- 296 68 89

LI